

Rikospaikalla

Salon Seudun Sanomat otsikoi Markus Niemisestä kertovan ennakkojuttunsa osuvasti, että voittaja palaa ”rikospaikalle”. Taiteilijan saapuessa Perniöön hänen ensimmäiset sanansa kuuluivat, että nyt sitä ollaan taas rikospaikalla, vaikkei hän ollut kyseistä juttua nähnytkään. Kävipä osuvasti. Oli syytä odottaa mukavaa iltapäiväpuhdetta.

Markus Nieminen voitti vuonna 2000 26-vuotiaana ensimmäisen Vox Unica - laulukilpailun. Ja voittikin melkoisen suvereenisti. Hän oli jo sitä ennen menestynyt huomattavissa koitoksissa. Hän oli voittanut Pentti Koskimies-kilpailun ja tullut toiseksi Timo Mustakallio-kilpailussa sopraano Helena Juntusen jälkeen. Myös muita pienempiä huomionosoituksia oli tipahdellut.

Vuonna 2001 Markus Nieminen voitti jälleen yhdessä Helena Juntusen kanssa rahakkaan Tampereen oopperan Grand Prix-kilpailun.

Viime kauden Markus Nieminen lauloi täysillä Wienin Valtionoopperassa ja on uusinut sopimuksensa tulevaksi kaudeksi. Hän kertoo viihtyvänsä Wienissä erinomaisesti ja pitävänsä talon tyylistä. Markus pääsi myös Romeon ja Julian ensi-iltamiehitykseen, mikä esti Lappeenrannan kilpailuun osallistumisen. Siinä meni yksi todennäköinen voitto sivu suun. Kauden päätteeksi hänet palkittiin huomattavalla Eberhard Wächter -laulajamitalilla.

Nyt Markus oli siis saapunut eräälle mieluisimmista tantereistaan, ja vieläpä oman pianistinsa kanssa. Näyttämisen maku huokui nuorukaisesta.

Markus Nieminen on vieläkin poikanen baritoniksi, vain 28 vuotta. Mutta miten paljon ääni ja esiintymisvarmuus ovatkaan kehittyneet. Katsoja voi nauttia täysillä tarvitsematta pelätä vibauksia. Volyymiä hänellä riitti jo kaksi vuotta sitten, joten hän on voinut keskittyä tulkinnallisen puolen kehittämiseen.

Konsertti alkoi Schumannin järkäleellä Dichterliebe, jonka kaikki baritonit haluavat joskus oppia. Sattuvasti ruotsalainen Karl-Magnus Fredriksson esitti saman laulusarjan kaksi vuotta sitten Perniön konsertissaan. Ja jos vielä verrata haluaa, voi hankkiutua kuuntelemaan tanskalaista baritonia Bo Skovhusia Turkuun tai Lohjalle. Tämä konsertin ensimmäinen noin puoli tuntia kestävä osa oli vakuuttavasti harjoiteltu. Laulajan ja pianistin yhteiselo kukisti.

Toisen osan Hugo Wolfin laulut toimivat ikään kuin odotusalustana konsertin loppuosille, jotka koostuivat Gothonin kansanlaulusovituksista ja Oskar Merikannon tuista sävellyksistä. Olivatpa saksalaiset laulut kuinka riipaisevia tahansa, omalla äidinkielellä laulettu tunkeutuu syvimmälle.

Mielestäni kansanlauluissa kuului pieni epätahtisuus tai harjoittelemattomuus, mutta Merikannot välittyivät täysillä. Ylimääräisenä saimme vielä Merikannon Elämälle. Jos olisimme jaksaneet vielä hiukan odottaa, nuottivihosta päätellen olisimme kuulleet vielä Anniinan, mutta se olisi ollut jo liikaa kerralla.

Monet kuulemistamme kappaleista ovat sellaisenaan jo pianoteoksia. Markusta pari vuotta nuoremman Ilmari Räikkösen varmaa soittoa voi vain ihailia.

Tulemme takuulla kuulemaan Markus Niemisen esityksistä suurilla lavoilla. Ja kriitikoiden kolumneissa vilahtelee Perniön Vox Unica.

Niin, siitä tulkinnallisesta puolesta. Markus Nimiten on kehittänyt tenorimaisen hieman laahaavan vibraaton volyymiosiin. José Carreras on mielestäni tällaisen tyylin ehdoton hallitsija.

Perniön Seiler-flyygeli ansaitsee tässäkin jutussa oman pienen alakertansa. Saksalainen Seiler on valmistanut pianoja yli 150 vuotta. Suomessa niitä ei paljoa tapaa, mutta Saksassa monissa hienoissa konserttisaleissa kyllä. Laitteemme pitäisi kyllä pärjätä, mutta pianistit eivät ole siihen tyytyväisiä. Perniön Seiler on epätasaisen kankea. Vaatisiko oiva soittimemme perusteellisen kunnostuksen.

Niin ja sitten kuuluisa natiseva pianotuoli tarvitsisi vielä oman erikoisalakertansa, mutta se onkin jo vanha juttu. Hoitoon sekin!

pajen